

[Elsø-Merete Ross.]

Nu ser det efter bemærkningerne til forslaget ud til, at der virkelig er en chance for en trinvis opstilling af styrkerne. Ministeren mener, det er rigtigst at tilstræbe en fællesnordisk linje på dette punkt. Der er dog i bemærkningerne anført to ting, som efter min mening ikke skulle gøre dette åbenbart nødvendigt. I bemærkningerne står der for det første:

„Det er tilstræbt at organisere styrkerne på en sådan måde, at hvert lands styrker enten kan indsættes for sig eller kan indgå i en samlet skandinavisk enhed.“

For det andet står der:

„Afgivelsen af den danske beredskabsstyrke vil i givet fald kunne ske uafhængigt af de øvrige skandinaviske landes deltagelse i den omhandlede FN-foranstaltning.“

Af disse to grunde forekommer det mig ikke absolut nødvendigt, at Danmark skulle behøve at vente på de andre lande, hvis de skulle mene ikke at kunne begynde opstillingen af deres beredskabsstyrker på samme tidspunkt, som vi ville være rede til det.

Jeg har læst, at det i det norske stortingsproposition er anført, at sådan som styrkerne nu forudsættes organiseret, er det ikke længere nogen absolut forudsætning, at de nuværende norske FN-arrangementer er ophørt, før styrken kan stilles til disposition. Hvis det bliver tilfældet i Norge, er der vel endnu større mulighed for en snarlig opstilling af en dansk styrke.

Da Dag Hammarskjöld fremsatte planen om en FN-styrke i Gaza, var Danmark overordentlig hurtig i vendingen til at melde sig og til at sende et troppekontingent af sted. I sin rapport fra 1958 om erfaringerne i Gaza opfordrede Dag Hammarskjöld de deltagende lande til i deres militære planlægning at tage hensyn til eventuelle fremtidige bidrag til FN.

I den beretning fra udenrigsministeriet om en FN-styrke, som er blevet omdelt her i tinget, ser jeg, at Canada, Holland og

Finland allerede har stillet militære styrker til FN's disposition, og at Æthiopien, Indien og Brasilien har vist interesse for de nordiske forslag om en FN-beredskabsstyrke.

Der er vel grund til at antage, at disse og flere andre lande vil følge vort eksempel, så også af den grund er jeg glad over, at den skandinaviske beredskabsstyrke snart vil blive opstillet. Det må være indlysende, at det er en stor fordel for FN at vide, at der findes beredskabsstyrker, som med øjeblikkelig virkning kan stilles til FN's rådighed, så kostbar tid ikke spildes. Mon ikke udviklingen vil gå i den retning, at der vil være stigende tilbøjelighed til at trække FN ind i de fleste konflikter som mægler, og til, at det kan medføre, at FN får et stadigt stigende behov for at have beredskabsstyrker til rådighed. Foruden i Gaza og Congo har der været en sikkerhedsstyrke i Vest Irian, en observatørgruppe i Yemen, og som det sidste eksempel har vi Cypern.

I rapporten fra udenrigsministeriet nævnes, at beredskabsstyrken skal sammensættes således, at den helt eller delvis vil kunne anvendes til hjælpevirksomhed i forbindelse med naturkatastrofer og andre større ulykker. Da der intet er nævnt herom i bemærkningerne til forslaget, vil jeg gerne spørge, om det er tilfældet. Det udvalg, der står for rapporten, har foreslået forskellige foranstaltninger i forbindelse med oprettelsen af beredskabsstyrken. Jeg håber, vi i udvalget kan få en redegørelse for, hvordan ministeren stiller sig til disse forslag.

I bemærkningerne står der, at Norge vil stille en styrke på ca. 1.250 mand og Danmark en på ca. 950 mand. Hvorfor er der den forskel i antallet? Jeg er indforstået med, at personellet for størstedelens vedkommende må tilvejebringes på frivillig basis. Jeg vil gerne vide, om grunden til, at man rekrutterer styrken blandt hjemsendt personel, står i forbindelse med, at de frivillige skal binde sig for en vis beredskabsperiode, som må formodes at være længere